

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milady Haplové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **JUDr. K. T.**, proti žalovanému **Finančnímu úřadu Brno III**, se sídlem Šumavská 31, Brno, o žalobě proti nezákonnému zásahu správního orgánu, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Ca 147/2005, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2005, č. j. 30 Ca 147/2005 - 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou podle § 82 a násl. s. ř. s. se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhala ochrany před nezákonnými zásahy, které měly spočívat v osmi úkonech Finančního úřadu Brno II, Finančního úřadu Brno III, Finančního úřadu Ivančice a Finančního ředitelství v Brně. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2004, č. j. 30 Ca 49/2004 - 61, byly jednotlivé žaloby vyloučeny k samostatnému projednání a rozhodnutí. Řízení nadále vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Ca 98/2004 bylo usnesením ze dne 15. 4. 2004, č. j. 30 Ca 98/2004 - 10, zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 5. 2005, č. j. 3 Aps 3/2004 - 38, toto usnesení zrušil a Krajskému soudu v Brně uložil vyjasnit situaci ohledně spisových značek jednotlivých žalob vyloučených k samostatnému projednání a mj. opětovně vyzvat žalobkyni k zaplacení soudního poplatku.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2005, č. j. 30 Ca 147/2005 - 30, byla žaloba žalobkyně na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu odmítnuta jako nepřípustná podle § 85 s. ř. s. Ve vyjádření k žalobě

žalovaný podle soudu poukázal na to, že námitky obsažené v žalobě může žalobkyně uplatnit proti rozhodnutí o doměření daně. Žalobkyně navíc využila svého práva podat proti dodatečnému platebnímu výměru opravný prostředek a v odvolání namítla rovněž nezákonnost výzvy k podání dodatečného daňového přiznání. Soud uvedl, že ze spisu sp. zn. 29 Ca 10/2005 zjistil, že žalovaný vydal dne 21. 2. 2005 dodatečný platební výměr č. X na základ daně, daň a ztrátu z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 1996. Z vyjádření Finančního ředitelství v Brně ze dne 13. 6. 2005, založeného ve spise sp. zn. 29 Ca 10/2005, vyplývá, že proti dodatečnému platebnímu výměru podala žalobkyně dne 5. 4. 2005 odvolání, které bylo postoupeno odvolacímu orgánu k rozhodnutí. Z toho podle soudu plyne, že žalobkyně bude mít možnost domáhat se ochrany žalobou proti rozhodnutí o svém odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru za rok 1996, jenž byl výsledkem řízení zahájeného výzvou Finančního úřadu Brno III ze dne 26. 1. 2004, čj. 10363/04/290912/6384. Proto soud žalobu podanou podle § 82 s. ř. s. shledal nepřipustnou ve smyslu § 85 s. ř. s. a odmítl ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že krajský soud při rozhodování pominul, že se stěžovatelka domáhala ochrany prostřednictvím žaloby před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu. Žalobkyni nelze přikládat k tíži, že soud záměnou spisových značek způsobil průtahy v řízení, protože správní orgán, jemuž nebylo rozhodnutím soudu zabráněno v pokračování nezákonného postupu, nakonec vydal ve věci platební výměr. Touto skutečností byla podle stěžovatelky založena nezákonnost rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. a) i b) s. ř. s. Soud při rozhodování nepostupoval v souladu se zákonem, nevycházel z předkládaných listin ani z navrhovaného petitu žaloby. Stěžovatelka dále obsáhle popsala výše naznačený procesní postup krajského soudu, jenž podle ní způsobil časové průtahy. Krajský soud se pak již vůbec nezabýval meritorní stránkou nezákonnosti postupu správního orgánu a naopak připustil další porušování zákona, které vyústilo ve vydání platebního výměru čj. X, jímž byla stěžovatelce nezákonně vyměřena daňová povinnost. Z toho vyplývá faktická nemožnost domoci se ochrany proti nezákonnému donucení orgánů státní správy, čímž je v podstatě popřen institut žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu. Soud podle stěžovatelky předpokládá, že občan mlčky strpí zásah státních orgánů do svých práv a bude se bránit až proti důsledkům tohoto nezákonného postupu, což je podle stěžovatelky v rozporu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatelka navrhla provedení důkazů spisy Krajského soudu v Brně sp. zn. 30 Ca 49/2004, 30 Ca 98/2004, 30 Ca 147/2005, 29 Ca 10/2005, 29 Ca 11/2005, 30 Ca 135/2005 a kompletními spisy Finančního úřadu Brno III a Finančního ředitelství v Brně. Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2005, č. j. 30 Ca 147/2005 - 30, bylo zrušeno.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy stěžovatelkou tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na

správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Nejvyšší správní soud se v souzené věci ztotožnil s právním názorem Krajského soudu v Brně, podle něhož byla žaloba žalobkyně domáhající se ochrany před nezákonným zásahem, jenž měl spočívat ve výzvě správce daně k předložení dodatečného daňového přiznání, vedená u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Ca 147/2005, tímto soudem odmítnuta jako nepřijatelná. Výzvu k podání dodatečného daňového přiznání nebylo ani podle názoru Nejvyššího správního soudu možné považovat za nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Soud prvního stupně se podle názoru Nejvyššího správního soudu vypořádal se skutečností, že výzva k předložení dodatečného daňového přiznání je toliko dílčím procesním úkonem správce daně, jenž směřuje k vydání meritorního rozhodnutí, proti němuž daňový řád připouští opravný prostředek – odvolání a následně je případně možný soudní přezkum v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Z tohoto důvodu nebylo možné bránit se proti vydání uvedené výzvy žalobou podle § 82 s. ř. s. a bylo na místě, aby stěžovatelka nejprve vyčkala meritorního rozhodnutí správce daně a poté činila příslušné procesní kroky. Ostatně pokud by soud ve správním soudnictví v uvedené fázi daňového řízení zkoumal nutnost podání či nepodání dodatečného daňového přiznání, předjímal by tím případně budoucí rozhodnutí správce daně.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil se závěrem stěžovatelky, že postup soudu byl v rozporu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod, neboť nelze pominout fakt, že stěžovatelka má možnost při splnění zákonných podmínek obrátit se na správní soud žalobou proti rozhodnutí správního orgánu vydanému v řízení, v rámci něhož jí byla zaslána výzva k podání dodatečného daňového přiznání. Institut žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem či donucením správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. nebylo sice možné na souzenou věc aplikovat, to však neznamená jeho nepoužitelnost na jiné procesní situace a není to ani znakem jeho aplikace v rozporu s Listinou základních práv a svobod, jak tvrdí stěžovatelka.

Pokud jde o v kasační stížnosti pouze zmíněný důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze podat kasační stížnost z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Z povahy věci nebylo možné v souzené věci na základě tohoto důvodu kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu přezkoumat, neboť v dané věci nebylo přezkoumáváno rozhodnutí správního orgánu a tedy ani průběh správního řízení; krajský soud navíc o věci nerozhodl meritorně.

Pokud jde o návrh stěžovatelky na provedení dokazování několika soudními spisy Krajského soudu v Brně a dále správními spisy Finančního úřadu Brno III a Finančního ředitelství v Brně, Nejvyšší správní soud jej s ohledem na shora uvedené skutečnosti zakládající nepřijatelnost podané žaloby shledal nadbytečným a proto k jeho provedení nepřistoupil.

Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že v souladu s právním názorem Krajského soudu v Brně dospěl k závěru, že projednání žaloby proti nezákonnému zásahu bránila skutečnost,

že podání takové žaloby nebylo s ohledem na § 85 s. ř. s. přípustné. Nejvyšší správní soud proto ze všech shora uvedených důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ostatně daň za zdaňovací období roku 1996 byla již dodatečným platebním výměrem doměřena, takže uložení povinnosti žalobkyni předložit dodatečné daňové přiznání je již bezpředmětné.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

